

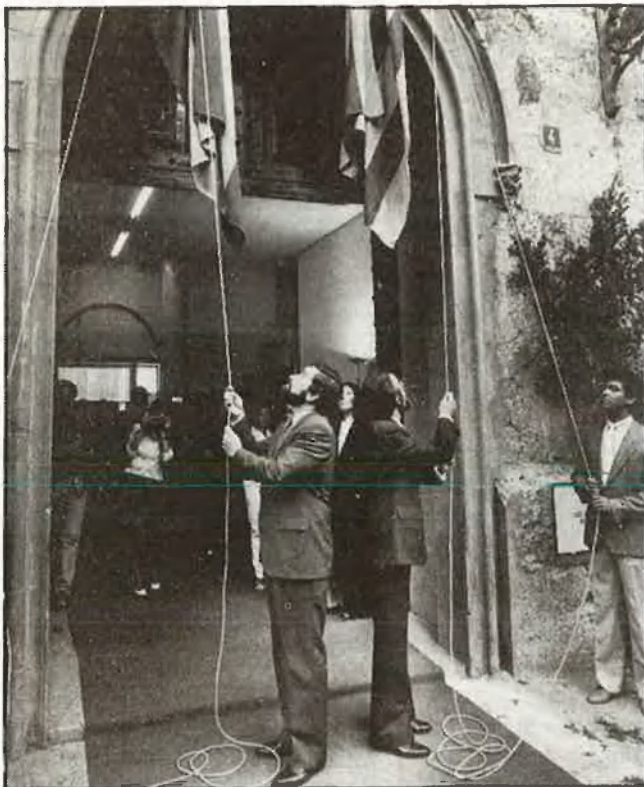
# La «verbena» de les Corts valencianes

## Cròniques d'un aniversari

**Uf,  
va dir ella**

**L'**acte més simbòlic de tot el dia de tènue passió cívica en què celebràvem el primer any de les Corts valencianes tingué lloc al

Vicent MARTÍ



Es dos presidents, les dues banderes, la Marxa Roial: una autonomia amb futur

¿Es pot valorar políticament una festa? Sí, si l'objectiu de la festa era, en darrera instància, polític. Des d'aquest punt de vista, la commemoració multitudinària —diguem-ne— del primer aniversari de les Corts valencianes quedà una mica curta, poc imaginativa, mimètica. Tot això, com a festa. Com a acte civil, pràcticament inútil. Si es vol mobilitzat la gent, el públic, el poble, al voltant d'una institució tan necessària com el parlament valencià, en la pròxima ocasió serà convenient posar a contribució més fantasia festiva. I, de retruc —o en primer terme—, més entusiasme polític.

matí. Tres colles de xiquets representants de «las tres provincias» feien la visita a la seu del nostre Parlament, acompanyats per l'amfitrió i president senyor Garcia Miralles. El caràcter al·legòric de la recepció no es limitava a remarcar el dens esperit provincial que modela la Comunitat. El primmirat detall de portar una delegació de les nostres criatures, perquè coneguen el temple legislatiu dels valencians, té molt d'inversió de futur. Ja ho digué el *Levante*, «*La esperanza en el futuro impregnó la conmemoración*». La incursió dels xiquets n'era emblema. Com és clar que on hi ha xiquets hi ha descarats, una volta asseguts als butacons de la sala de plens, exigiren discutir sobre l'avort. Potser motivats per la parafernàlia circumdant. Superat el tràngol amb una referència a la modèstia de la capacitat legislativa de la nostra Cambra, que en qüestions d'avorts tampoc no té res a dir, el president els va fer votar sobre si els havia agradat la passejada. Amb un domini de la tècnica que ha de fer envermellar els nostres diputats, expressaren el seu goig. Tret d'un irreductible i d'un escèptic. O de futures senyories?

Però el present se'ns va ofrenar de vesprada. Van tallar el carrer a tota classe de trànsit i una escampada anticipada de Corpus va emplenar l'humil replaceta de davant del Palau. A pesar de les profuses mirades

al cel, que havia propinat el president durant tot el dia, la meteorologia ens era propícia. La guàrdia municipal, a peu i a cavall, mantenia a una prudent distància els escassos passavolants que es decidien a parar-se i a bambar. També, però, algun diputat, sobretot popular, que hi havia fet enjorn. Però tot arriba en aquest món de mones, i el senyor Garcia Miralles pogué fer la seua declaració institucional en una sala de plens més exigua que mai, vessant d'autoritats. Closa la sessió, tots cap a fora, una altra vegada. És el moment àlgid de la jornada. Els dos presidents, el del Consell i el de les Corts, hissen, encarcarats i amb austera velocitat de glacera, les dues ensenyes de la Comunitat. Els marcialis acords de l'Himno Nacional de Espanya acompanyen la demorada ascensió de les banderes germanes. I com tot té una fi, l'emotiva cerimònia produïda a la porta principal del noble Palau també acabà.

L'entrada al vestíbul de la nova classe política valenciana, i invitats, desferma un fragorós espectacle ferroviari. A la percaça d'un tren inexistent i estacionant els dos presidents, s'aboca la concurrència. Ells, amb roba de mudar, tubular i opaca. Elles, amb moltes vestidures i diversos ornaments. Els altres uniformes s'hi feien notar. Malgrat la por de fer tard al sarau, detectes que l'onada humana alenteix el

pas: ells i elles, posseïts d'un tic ben peculiar, fiten compulsivament un punt ubicat just a l'escala que porta al bar. Hi sóc jo, però no em miren a mi, ben segur. Les mirades inquisidores embolcallen una dama torrada de pell, d'ulls enjogassats, llavis de color insurgent, vestit generós que, tal volta per recordar que és una professional del dret, s'ha cofat amb una birreta diminuta. Les dones, amb una estranya vivor d'ulls, responen al seu interlocutor de manera llunyana, i la boca xicotiua.

Els homes, que no tenien res a dir-hi, engulen saliva, i somriuen satisfets. Tothom fa via cap al jardí, més tonificats. Dir-ne jardí té un punt d'exageració. El pati no és gens esbarjós, però permet encabir-hi tota la tropa, i fins i tot la Banda de la Policia Municipal. Algú dóna la benvinguda i els músics comencen a bufar. Les Fogueres de Sant Joan, el preludi de la Revoltosa, Lo Cant del Valencià, Ximo, són algunes de les peces executades pels mestres. Els més temeraris proven de ballar. El pati és tan atapeït que impossibilita tot pas, i menys de dansa. Si arriben a tocat Paquito el Xocolater, s'haguera desencadenat un avalot desorbitat. Esclaten les converses i els canapés comencen a evaporar-se.

L'únic que no pot tastar-los és el senyor Garcia Miralles embarcat en el tàntalic afer de besar a totes, totes, les magdaleneres, belleses i falleres, que en són legió. En una clariana conscient, el setrill poètic i bilingüe del PSOE, Estellés/Gil Albert, s'hi fan fotografiar amb el gànguil de Tendillo. Mentre, a la meua vora, el president del Tribunal de les Aigües es dedica, inclement, a fer mandonguilles de la llengua castellana. No era l'únic. Malgrat que som en

un àmbit d'esperit tan autonòmic, o potser per això, la nostra classe política té una tirada indeturable a fer un ús immoderat, quasi luxuriós, del segon idioma de Puerto Rico. Sagarra afirma que València li recorda a l'Havana. Si hagués escoltat la parla tan caribenya que gasten els nostres diputats, edils i directors generals, estaria convençut que són ciutats intercanviabls. Menció d'honor mereix, en aquest respecte, el personal polític de la valenciania, contumaçs obviadors del dolç autòcton. Serà perquè ningú no puga acusar-los de catalanistes.

Les heroiques excepcions d'esquerra fan més patètica la regla.

Lerma somriu, tot i que l'advertim desentrenat. Més lluny, l'alcalde de València saluda, amb una feroç abraçada, el cocó Montalban. La ironia de l'atac ve donada per la presència immediata dels dirigents del comunisme valencià que, els darrers temps, tendeixen a batejar Montalban com a *secció sindical de UGT dentro de CC OO*. Pérez Casado és tan sarcàstic que probablement porta a l'infern de la jaqueta el carnet d'UGT. Montalban, descorbatat,

fa mitja riulla beatífica. En un rogle pròxim, alguna serpeta curialesca comenta les nits en blanc d'un conseller, pel peremptori compromís de traure's de damunt un secretari general, encantador i ineficax. Abans que l'himne regional tanque la vetlada, s'ha produït la dispersió, per tot l'edifici, dels alcaldes comarcals. Encara inconegut, el Palau, i la seua darrera i flamant reposició, rep l'aprovació unànime i bocabadada dels edils i senyores. Aitana no els havia entabanat.

Uf, va dir ella, tot just enfront de les Torres de Serrans.



Queta Claver, bella i autonòmica, saluda els amfitrions



La dreta valenciana tingué dificultats d'accés al Palau

## Queta Claver, l'entusiasme l'autonomia

Per a LAVACA

**E**ra un dia memorable: les noves Corts valencianes fan el primer anyet de vida, boniques. Els màxims representants de cadascun dels tres exercicis eren allí, donant fe de la possible continuïtat dels futurs aniversaris de l'infant. Tran-



Monleon, eclipsat per la serietat del poder, contempla el president

## Opinions i presència dels famosos

quil·litat. Això sí, molta gent. Sobretot polítics, expolítics i senyores respectives amb cara permanent d'anunci de pasta de dents. Somriure era un plaer universal.

**Garcia Miralles**, president de la casa autònoma, volia deixar testimoni de la vinculació que les Corts valencianes tenen amb tot el poble valencià. Gairebé ho va aconseguir: l'hort del palau de Benicarló estava a gom. Vaig demanar a **Vicent Soler** el nombre de persones assistents, tenint en compte l'aproximada fanecada d'extensió del pati. Una garbera, nano, milers. Soler i **Manuel Girona** anaven de corrent ideològic dissident i prudent; estiraven el coll buscant algú. **Del Hierro** i **Fernando Millán** no hi eren. Un altre dia, Manolo: massa «autonomia», ací?

El president del Levante CF passeja, potser buscant ajuda. L'equip granota va perdre tota la força quan li traslladaren el camp al barri de Barona. Els blau-grana són de la part del

Grau, inassequibles al desànim, i a Vallejo, es bolcaven amb els jugadors. Allà va nàixer **Lerma**, però ja procura que no se li note. Serios com un duc castellà. Amb tot, **Antonio Aragonés** confia que pagarà els deutes del club, l'Ajuntament li ha promés la compra d'uns terrenys i tal. Els valencians, em confessa el president, ignoren el Levante. I altres coses, president. «L'autonomia?, no em pose en un compromís, jo sóc valencià.» És suficient. Faltaria més. Valencianíssims tots, aquesta nit.

**Vicent Andrés Estellés** no millora de la cama. Una pena, ja que, al poeta li agrada penjar-se del braç d'estimables senyoretetes. Assegut a la cadira, Vicent dirigia la retina ací i allà; hi havia molta dona. **Queta Claver**, per exemple. Contenta d'haver estrenat a València *Orquesta de señoritas*. A l'artista, li pareix magnífic això de l'autonomia. És una opinió. Per a Queta no

passa el temps. Quedar bé no costa res, i cadascú col·labora com pot a la festa.

**Miguel Tendillo** també és diplomàtic: ¿per quins dels dos equips vols fitxar, el Barça o el Madrid? «Són dos grans clubs», contesta el futbolista. Segons ell, i d'acord amb la plus-vàlua del mercat de la pilota, les seues comes valen molta paperassa. No m'estranya, **Rafa Ventura** les ha fet pujar de preu amb tanta entrevista. El futbolista de Montcada anava amb la nòvia. La xica no té nom, però la festa és de tots. **Roberto Gil**, entrenador del València, s'adheria a la cort, vigilant les copes del defensa «merengue»; no fóra cas que un excés d'entusiasme autonòmic... **Tendillo** ha fet una bona temporada, tot i que la reguarda blanca fa més aigua que la presidència del Consell.

Va d'esports. **Domingo Ramón**, atleta alacantí, va a Los Angeles amb la missió de portar-nos una me-

dalla a la «Comunidad». Ni això salvarà **Lerma**, diuen les males llengües. Tres mil metres obstacles és l'especialitat de **Domingo**. El seu enemic olímpic són els americans i els anglesos. Els dels país (el nostre) no se sap. O sí? L'atleta opina que l'autonomia troba més entrebancs que les seues curses. Potser el problema són les panxes dels diputats perifèrics (els nostres). La culpa és de **Xemi Babiera**, que els alimenta que dona gust. No s'ho mereixen. Xemi està empenyat amb **Eliseu Climent**. Sempre hi ha qui està empenyat amb Eliseu Climent.

Allí, a l'hortet, també hi havia el món empresarial. **Marcelino Alamar** i la seua (nostra) Caixa d'Estalvis, i **Simó Nogués**, president de la Cambra de Comerç, donaven crèdit a la reunió. Els avals. Aquesta és una autonomia de préstec. Ara els empresaris, segons **Jesús S. Carrasco**, han muntat una emissora: Inter-València. A Jesús, els de la ràdio li demanen cinc milions de pessetes per un article morbós sobre Inter. **Pilar López Moreno**, redactora en cap afectada per la broma de Carrasco, em diu que no guarda rancor al periodista, però que es va passar un pelet. Doncs això, un pel: l'article es deia «Ràdio Figa». És clar que també hi havia alcaldes, més alts càrrecs, un altre poeta il·lustre, més càrrecs encara, més polítics. I prou. Tots feliços.

**José Luis Ibarra**, cap d'Aliança Popular, comentava la pujada d'impostos que han fet els socialistes en la comarca de la Safor. Quan ells estiguin al govern no els abaixaran. Segons com i per a què, tots són iguals.

La fi de festa és làn-guida. I tal dia farà un any. Enhorabona, excel·lència.